

Категорія справи № 796/147/2018: **не визначено.**

Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **15.11.2019.** Оприлюднено: **18.11.2019.**

Дата набрання законної сили: **14.12.2019**

Номер судового провадження: **не визначено**

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД

У Х В А Л А

І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

08 листопада 2019 року

м. Київ

Унікальний номер справи № 796/147/2018

Номер провадження №2-к/824/11/2019

Київський апеляційний суд в складі судді - Соколової В.В.,

за участю секретаря - Лугового Р.В.

розглянув у відкритому судовому засіданні заяву Державного підприємства «Енергоринок» про визнання і надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольм від 29 січня 2015 року про стягнення з Республіки Молдова в особі Уряду Республіки Молдова (Державної канцелярії Республіки Молдова) на користь Державного підприємства «Енергоринок» арбітражних витрат,

В С Т А Н О В И В

Державне підприємство «Енергоринок», через засоби поштового зв'язку 26 січня 2018 року звернулось до Апеляційного суду м. Києва із заявою про визнання і надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольм від 29 січня 2015 року, в якій просило визнати та надати дозвіл на примусове виконання рішення Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольм від 29 січня 2015 року в частині стягнення з Республіки Молдова в особі Уряду Республіки Молдова на користь Державного підприємства «Енергоринок» арбітражні витрати у сумі 69339, 32 євро та 132948, 20 шведських крон і видати виконавчий лист на примусове виконання вказаного рішення (т.1 а.с.2-5,19-25).

Ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 07 лютого 2018 року вказана заява була повернута заявнику з підстав недержання вимог ст. 476 ЦПК України (т.1 а.с.9-11).

Постановою Верховного Суду від 04 червня 2018 року апеляційна скарга ДП «Енергоринок» задоволена, ухвала Апеляційного суду м. Києва від 07 лютого 2018 року скасована, справа направлена для продовження розгляду до суду першої інстанції - Апеляційного суду м. Києва.

Верховний Суд вказав на те, що суд повинен був залишити заяву без руху та надати заявнику можливість усунути недоліки заяви, зазначивши в ухвалі спосіб і строк усунення, а не одразу

повертати заяву заявнику, оскільки це є порушенням норм ЦПК України (т.1 а.с.128-131).

Ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22 червня 2018 року заява ДП «Енергоринок» про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу залишена без руху та наданий строк на усунення недоліків (т.1 а.с.135-136).

Ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 05 липня 2018 року відкрито провадження у справі (т.1 а.с.216).

06 липня 2018 року Апеляційний суд м. Києва, відповідно до умов Договору між Україною і Республікою Молдова про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах, підписаного 13 грудня 1993 року, надав доручення про вручення документів компетентному суду Республіки Молдова (т.1 а.с.219-244, т.2 а.с.1-24).

Ухвалою Київського апеляційного суду від 10 жовтня 2018 року, у зв'язку з ліквідацією Апеляційного суду м. Києва та утворенням Київського апеляційного суду, справа була прийнята до провадження останнього. Також цією ухвалою було зупинено провадження у справі з огляду на відсутність даних про виконання доручення про вручення документів компетентному суду Республіки Молдова (т.2 а.с.26-27).

03 вересня 2019 року до Київського апеляційного суду від Уряду Республіки Молдова надійшов відзив на заяву ДП «Енергоринок», в якому зазначається, що заява ДП «Енергоринок» про визнання і надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольм від 29 січня 2015 року вже розглядалась в Республіці Молдова, та рішенням Вищої судової палати від 26 вересня 2018 року касаційна скарга ДП «Енергоринок» залишена без задоволення, а рішення Апеляційної палати від 20 липня 2018 року про відмову в задоволенні заяви залишено без змін. Тобто, вказана заява вже вирішувалась судами Республіки Молдова, які відмовили у її задоволенні з підстав порушення публічного порядку. Спираючись на висновки власних судів Уряд Республіки Молдова посилається на норми законодавства України щодо порушення публічного порядку, як на підставу для відмови у задоволенні зави. Також у відзиві вказується на обставини відсутності компетенції арбітражного суду на розгляд заявленого позивачем спору. На підставі викладеного, просять відмовити ДП «Енергоринок» в задоволенні заяви про визнання і надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольм від 29 січня 2015 року (т.2 а.с.34-44,47--57).

Ухвалою Київського апеляційного суду від 12 вересня 2019 року поновлено провадження та призначено справу до розгляду в судовому засіданні (т.2 а.с.45).

В судовому засіданні представники ДП «Енергоринок» Гордій Р.А., Андишула А . М . підтримали заяву та просили про її задоволення.

Представник Республіки Молдова в особі Уряду Республіки Молдова (Державної канцелярії Республіки Молдова) в судове засідання не з'явився. Судове засідання, призначене на 30 вересня 2019 року, було відкладено за клопотанням Республіки Молдова для забезпечення участі адвоката. В подальшому представник Республіки Молдова в судове засідання не з'явився, причини неявки суду не повідомили.

Суд, заслухавши пояснення представника заявника, дослідивши матеріали справи, вважає, що заява не підлягає задоволенню з наступних підстав.

ДП «Енергоринок» подав вимогу про вирішення спору до Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольма посилаючись на положення статті 26(4) (с) Договору до Енергетичної Хартії. Зокрема, ДП «Енергоринок» вказувало на те, що воно є правонаступником кредитора у зобов'язанні, а Молдавська Республіка на підставі вказаного Договору має відповідати за зобов'язанням боржника, який також неодноразово змінювався, проте заборгованість перед позивачем, що була визначена рішенням Господарського суду м. Києва від 25 грудня 2002 року, не була погашена, рішення суду залишається без виконання.

При постановленні рішення Арбітражним інститутом Торгової палати м. Стокгольма в складі: Голови - Ненсі Б. Тьорк, арбітрів: проф. д-р Рольф Кніпер, Джозеф Тірадо, від 29 січня 2015 року, про визнання і примусове виконання якого просить заявник, судом були встановлені наступні обставини.

20 березня 1993 року між Урядами України та Молдови була підписана угода про співробітництво в галузі електроенергетики.

20 лютого 1995 року на виконання вищезгаданої Угоди Міністерством енергетики, промисловості та електрифікації України (далі - українське Відомство) та Державним департаментом енергетики та енергетичних ресурсів Республіки Молдови (далі - молдавське Відомство) укладений Договір про паралельну роботу енергосистем України і Республіки Молдова (далі ДПР).

Статтею 4.3. цього Договору передбачено, що постачання надлишкової енергії має компенсуватись.

Стаття 7.3 цього Договору містить арбітражне застереження, за яким спір має вирішуватись державним арбітражним судом у державі на вибір позивача. А положеннями статті 7.4. визначено, що рішення арбітражного суду має бути остаточним і обов'язковим для виконання обома сторонами.

Стаття 10 покладає виконання технічних та експлуатаційних умов, що впливають з цього Договору на два державні підприємства - Національний диспетчерський центр України та ДК «Молденерго»(п.п.14-19 Рішення).

З часу укладення Договору неодноразово відбувалось правонаступництво ДП «Молденерго» та Національного диспетчерського центру України.

У жовтні 1998 року мав місце перетік з України до Молдови електричної енергії обсягом 50000000 кВт/год, що відповідно до положень Статті 4.3 ДПР стало підставою для нарахування компенсації на суму 1662297,81 дол. США. Факт Перетоку та сума компенсації за цей Перетік не є предметом спору. Предметом спору в рамках цього арбітражного розгляду було, серед іншого, те, чи була компенсація вже сплачена та, якщо ні, хто і кому має сплатити цю компенсацію (п.21 Рішення).

25 грудня 2002 року Київський суд (Господарський суд м. Києва) виніс рішення про сплату молдовським відомством на користь Позивача 1745412,71 дол. США та судових витрат (надалі «Рішення 2002 року»). Грошова сума, присуджена Позивачу згідно з Рішенням 2002 року, надалі називається «Борг». Позивач заявляє, що у результаті Рішення 2002 року його право вимоги за грошовими коштами, є його правом не лише відповідно до контракту, але й за законом (п.26 Рішення).

Починаючи з 2003 року, Позивач домагався визнання і примусового виконання Рішення 2002 року в Молдові. Відповідно до пп. 28-63 Позовної заяви різні судді протягом п'яти років направляли справу на новий розгляд. 04 липня 2009 року Вища судова палата Молдови своїм рішенням (надалі - «Рішення 2009 року») відхилила апеляції двох міністерств Молдови, таким чином, забезпечуючи виконання Рішення 2002 року. Як описано у різних заявах Позивача, молдовське державне підприємство «Енергоатом» затребувало сплату боргу Позивачеві і переуступило цей борг компанії «Ремінгтон Вордвайд Лімітед», яка у свою чергу переуступила його двом іншим сторонам, остання з яких - молдовська компанія «Пінар-Ком» (п.27 Рішення).

10 липня 2009 року Позивач подав до Буюканського у м. Кишинів Бюро примусового виконання заяву про порушення виконавчого провадження для стягнення, згідно з Рішенням 2009 року, суми Боргу з відсотками. Міністерство економіки Молдови видало Бюро примусового виконання наказ про здійснення платежу (від 15 грудня та отриманого (разом з коштами) 17 грудня 2009 року) для сплати Позивачу згідно з наказом про примусове виконання. 16 грудня 2009 року на виконання клопотання «Пінар-Ком» про видання тимчасового розпорядження, молдовський суд видав розпорядження про арешт на користь «Пінар-Ком» коштів, призначених для Позивача, у Бюро примусового виконання. Після слухання, яке відбулось 24 грудня 2009 року, на якому Позивач не був присутнім, відповідно до судового розпорядження кошти були перераховані компанії «Пінар-Ком» (п.28 Рішення).

Позивач подав апеляцію проти рішення від 24 грудня 2009 року на користь «Пінар-Ком». Після цього було проведено низку судових процедур; 22 листопада 2011 року Окружний господарський суд м. Кишинева відхилив вимогу «Пінар-Ком». Оскільки компанія «Пінар-Ком» не мала активів, які могли б

бути стягнуті, державний виконавець визнав неможливість забезпечення примусового виконання рішення на користь ДП «Енергоринок» і 23 травня 2013 року припинив виконавче провадження (п.29 Рішення).

19 вересня 2012 року Позивач листом до Уряду Молдови, Міністерства юстиції Молдови, Міністерства економіки Молдови, Міністерства закордонних справ та європейської інтеграції Республіки Молдова (надалі - «Одержувачі листа у Молдові») (а) запропонував одержувачам листа у Молдові розглянути можливість врегулювання суперечки дружнім шляхом відповідно до положень Статті 26(2) Договору до Енергетичної Хартії та повідомив одержувачів листа у Молдові про те, щоб вони розглядали лист від 19 вересня 2012 року як письмову вимогу розпочати переговори у значенні, наведеному у Статті 9(2) Угоди між Урядом України та Урядом Молдови про сприяння та взаємний захист інвестицій (надалі - УСВЗ між Україною та Молдовою). 26 листопада 2012 року. Позивач направив одержувачам листа у Молдові лист-нагадування. (п.30 Рішення).

Вирішуючи спір арбітражний суд дійшов висновку, що «пов'язаний з Інвестицією» означає іншу інвестицію, ніж передбачено Статтею 6(1)(с), і що на Позивача не покладається тягар доказування, що він має безпосередній чи опосередкований контроль за економічною діяльністю, яка провадиться відповідно до ДПР, Трибунал вважає, що Позивач не надав доказів, що вимагаються у рамках Договору до Енергетичної Хартії стосовно того, що його право вимоги за грошовими коштами пов'язане з Інвестицією, зроблену Позивачем чи законно переуступлену йому. Позивач придбав право на стягнення боргу чи отримав повноваження на стягнення боргу, але не набув прав щодо Інвестиції у рамках Договору до Енергетичної Хартії. Дійшовши цього висновку, Трибунал не має потреби розглядати другий аргумент Відповідача, що заперечує проти його юрисдикції. Таким чином, Трибунал дійшов висновку, що він не має юрисдикції щодо розгляду цього спору (п.п.101-103 Рішення)

Розглянувши вимоги та заперечення, подані сторонами, а також усі відповідні документи та докази, з урахуванням аналізу, наведеного Трибуналом у цьому рішенні, Трибунал прийняв рішення:

- a. Трибунал не має юрисдикції для розгляду вимог, висунутих позивачем;
- b. Сторони несуть солідарну та індивідуальну відповідальність за сплату арбітражних витрат відповідно до положень ст.. 43 Правил ТПС. Арбітражні видатки встановлені в розмірі 134806,89 Євро та 212701,13 шведських крон.
- c. Кожна сторона несе відповідальність за сплату п'ятдесяти відсотків арбітражних видатків.
- d. Відповідач повинен сплатити нарахований у Швеції ПДВ у розмірі 25% на частку своїх 50% арбітражних видатків.
- e. Арбітражні видатки будуть стягнуті з авансових коштів, внесених до Арбітражного інституту ТПС.
- f. Оскільки відповідач не сплачував жодних коштів на покриття арбітражних видатків, у рамках відносин між сторонами Республіка Молдова повинна відшкодувати ДП «Енергоринок» (Україна) 67403,45 Євро та 10635856 шведських крон як п'ятдесятивідсоткову частину відповідача в арбітражних видатках та 1935,87 Євро та 26589,64 шведських крон за двадцятип'ятивідсотковий шведський ПДВ, нарахований на частку відповідача в арбітражних видатках. Загальна сума відшкодування позивачеві складає 67403,45 Євро та 10635856 крон

Відповідно до ст. II Конвенції про визнання і приведення до виконання іноземних арбітражних рішень (Нью-Йоркська Конвенція), кожна Договірна Держава визнає письмову угоду, за якою сторони зобов'язуються передавати до арбітражу всі або будь-які спори, які виникли або можуть виникнути між ними в зв'язку з будь-якими конкретними договірними чи іншими правовідносинами, об'єкт яких може бути предметом арбітражного розгляду.

Термін «письмова угода» включає арбітражне застереження в договорі, або арбітражну угоду, підписану сторонами, або що міститься в обміні листами чи телеграмами.

Згідно зі ст. III цієї Конвенції Кожна Договірна Держава визнає арбітражні рішення обов'язковими, і призводить їх до виконання згідно з процесуальними нормами тієї території, де запитується визнання та приведення до виконання цих рішень, на умовах викладених у нижченаведених статтях.

Пунктом с) ч. 1 ст. IV цієї Конвенції у визнанні та приведенні у виконання арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно спрямоване, тільки якщо ця сторона подасть компетентній владі за місцем, де запитується визнання та приведення до виконання, докази того, що вказане рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою або арбітражним застереженням у договорі, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди або арбітражного застереження у договорі, проте якщо постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою або застереженням, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою або застереженням, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою або арбітражним застереженням в договорі, може бути визнана і виконана.

Аналогічні положення містять і в національному законодавстві України.

Так, в порядку ст. 474 ЦПК України, ст. 35 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», арбітражне рішення, незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається та виконується в Україні.

Відповідно до ч.ч.1-3 ст. 475 ЦПК України, питання визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу розглядається судом за заявою стягувача відповідно до цієї глави, якщо боржник має місце проживання (перебування) або місцезнаходження на території України.

Якщо боржник не має місця проживання (перебування) або місцезнаходження на території України, або його місце проживання (перебування) чи місцезнаходження невідоме, питання про надання дозволу на примусове виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу розглядається судом, якщо на території України знаходиться майно боржника.

Заява про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу подається до апеляційного суду, юрисдикція якого поширюється на місто Київ, протягом трьох років з дня прийняття рішення міжнародним комерційним арбітражем.

Статтею 478 ЦПК України та ст. 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» передбачено, що суд відмовляє у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, зокрема, з підстав, якщо рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана (п.в) ч. 1)

Відповідно до ч.ч. 1, 6 ст. 479 ЦПК України, за результатами розгляду заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу суд постановляє ухвалу про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу або про відмову у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу за правилами, встановленими цим Кодексом для ухвалення рішення.

Статтею 2 Договору до Енергетичної Хартії визначено, що цей Договір установлює юридичні рамки з метою сприяння довготерміновому співробітництву в галузі енергетики на основі взаємодоповнювання і взаємної вигоди, відповідно до цілей і принципів Хартії.

Пунктами 1,2 ст. 26 Договору до Енергетичної Хартії визначено, що спори між Договірною Стороною та інвестором іншої Договірної Сторони щодо капіталовкладень останнього на території першої, які відносяться до нібито порушеного зобов'язання першої по Частині III, розв'язуються, по можливості, мирним шляхом.

Якщо такі спори не можуть бути розв'язані відповідно до положень пункту (1) протягом трьох місяців від дати прохання будь-якої із сторін в спорі про мирне розв'язання, то спір, за вибором інвестора, що є стороною в спорі, може передаватися для розв'язання: (а) до судів або адміністративних трибуналів Договірної Сторони, яка є стороною в спорі; (b) відповідно до будь-якої застосовної, раніше погодженої процедури розв'язання спору; або (c) відповідно до наступних пунктів цієї статті.

Пунктом 4 ст. 26 Договору до Енергетичної Хартії встановлено, що у тому випадку, якщо інвестор вибирає передачу спору на розв'язання відповідно до підпункту (2) (c), інвестор згодом дає свою згоду у письмовій формі про передачу спору на арбітражний розгляд при Арбітражному інституті Міжнародної торговельної палати у Стокгольмі (підпункт c).

З наведених обставин справи вбачається, що в ході розгляді справи в арбітражному суді та в ході даного розгляду, заявник в якості арбітражної угоди посилається на положення Договору до Енергетичної Хартії. Разом з тим, арбітражним судом були відхилені вказані доводи. Зокрема, арбітражний суд вказав на те, що Позивач не надав доказів, що вимагаються у рамках Договору до Енергетичної Хартії стосовно того, що його право вимоги за грошовими коштами пов'язане з Інвестицією, зробленою Позивачем чи законно переуступленої йому. Позивач придбав право на стягнення боргу чи отримав повноваження на стягнення боргу, але не набув прав щодо Інвестиції у рамках Договору до Енергетичної Хартії. У зв'язку з цим, арбітражний суд дійшов висновку, що він не має юрисдикції щодо розгляду цього спору (п.п. 101-103 Рішення).

Тобто арбітражним судом було встановлено, що спір, який виник між сторонами у вказаній справі не є пов'язаним з Інвестицією, а тому не є таким, що регулюється положеннями Договору до Енергетичної Хартії. У зв'язку з цим і наявні в цьому Договорі положення щодо арбітражного застереження не є такими, що поширюються на спір, який виник між сторонами у вказаній справі. Саме тому, арбітражний суд вказав на те, що він не має юрисдикції щодо розгляду цього спору. Даним судом не здійснювався розгляд справи по суті, а питання судових витрат вирішено судом на підставі власних правил - Правил Торгової палати м. Стокгольм, без наявності арбітражної угоди чи застереження.

Таким чином, самим арбітражним судом встановлена відсутність компетенції щодо розгляду заявленого позивачем спору, так як на даний спір не поширюються положення Договору до Енергетичної Хартії, відповідно, між сторонами відсутня арбітражна угода, що є основним елементом забезпечення як арбітражного розгляду, так і процедури визнання та приведення до виконання рішення міжнародного комерційного арбітражного суду, за відсутності якої такі заходи не підлягають застосуванню.

Доводи заявника про те, що вирішуючи питання компенсації судових витрат міжнародний комерційний арбітраж тим самим визначив власну юрисдикцію, а тому рішення у цій частині підлягає до визнання та приведення до виконання, відхиляються судом з огляду на те, що відсутність арбітражної угоди визначена підставою для відмови у визнанні та приведенні до виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу нормами міжнародного та національного законодавства. Іншими словами, наявність арбітражної угоди є основною умовою застосування заходів захисту інститутами міжнародного комерційного арбітражу, визнання та приведення до виконання постановлених ними рішень.

Не можна погодитись з твердженнями представників заявника, які були висловлені в судовому засіданні про те, що арбітражна угода була укладена шляхом пред'явлення позову і відсутності заперечень з цього приводу іншої сторони, відповідача у справі - Республіки Молдова.

В даній справі вбачається, що відповідач заявляв про відсутність юрисдикції відповідно до Договору до Енергетичної Хартії в Арбітражному Інституті Торгової палати м. Стокгольм, зокрема, зазначав, що позивач не задовольняє критеріям відповідно до Договору до Енергетичної Хартії щодо подання позову (п.77 Рішення). Саме перевіряючи ці доводи відповідача арбітражний суд дійшов висновку про відсутність юрисдикції на розгляд спору (п.п.77-103 Рішення).

Твердження представників заявника, висловлені в судовому засіданні, про те, що суд відмовляє у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражуна прохання

тієї сторони, проти якої воно спрямоване, ґрунтуються на положеннях ст. IV Нью-Йоркської Конвенції.

Разом з тим, у відзиві на заяву, що є предметом даного судового розгляду, компетентний орган Республіки Молдова вказує на обставини відсутності компетенції арбітражного суду на розгляд заявленого позивачем спору, просить відмовити у визнанні та наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу. Так, крім цього, компетентний орган Республіки Молдова посилається на обставини звернення ДП «Енергоринок» з заявою про визнання та надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольма від 29 січня 2015 року на території Молдови, яка була залишена без задоволення їх національними судами з підстав порушення публічного порядку. Спираючись на висновки власних судів, Уряд Республіки Молдова посилається на норми законодавства України щодо порушення публічного порядку, як на підставу для відмови у задоволенні зави. Але зважаючи на наявність заяви щодо відсутності юрисдикції міжнародного комерційного арбітражу, яка пов'язана з відсутністю арбітражної угоди, суд вважає, що сторона у відзиві висловила свою позицію щодо цього питання і це є достатнім для прийняття її до уваги суду.

Доводи про те, що заява ДП «Енергоринок» про визнання і надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольм від 29 січня 2015 року вже вирішувалась судами Республіки Молдова, також заслуговують на увагу, оскільки повторне звернення з тими самими вимоги але до іншого суду суперечить принципу правової визначеності. При цьому слід зазначити, що сторона заявника в судовому засіданні визнала обставини такого звернення і вирішення справи судами Республіки Молдова.

Враховуючи вищевикладене, суд приходять до висновку про наявність підстав для відмови у задоволенні заяви ДП «Енергоринок» про визнання і надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольм від 29 січня 2015 року.

Керуючись ст.ст. 268, 477, 478, 479 ЦПК України, суд,

У Х В А Л И В

В задоволенні заяви Державного підприємства «Енергоринок» про визнання і надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольм від 29 січня 2015 року про стягнення з Республіки Молдова в особі Уряду Республіки Молдова (Державної канцелярії Республіки Молдова) на користь Державного підприємства «Енергоринок» арбітражних витрат - відмовити.

Ухвала може бути оскаржена в апеляційному порядку до Верховного Суду протягом тридцяти днів з дня її прийняття.

Суддя:

В.В.Соколова

Повний текст ухвали складений 13 листопада 2019 року.